

Bài Cho Song Thân

Kính thưa ba mẹ,

Đọc qua lá thư ông Nguyễn Văn Phú viết cho con cháu làm con nhớ lại là ngay từ lúc còn nhỏ, con đã không hề thiếu bất cứ món gì. Lúc nào con cũng có cơm no áo đẹp. Ngay cả những thứ không cần thiết như đồ chơi ba mẹ cũng mua cho, đồ đạc nhiều đến nỗi dùng không hết. Lúc đó con không nghĩ ra được vì sao mà mình có đầy đủ tất cả? Vì sao mà cuộc sống mình thật tốt đẹp? Và vì sao mà mình không gặp bất cứ khó khăn nào?

Nay thì con đã lớn lên, hiểu và học hỏi được rất khá nhiều. Quay lại nhìn thời gian thơ ấu của con, ngay lúc ban đầu đã có hai người làm bao nhiêu việc, chỉ mong cho con có được một cuộc sống tốt nhất. Hai người đó chính là ba mẹ.

Bao nhiêu năm về trước, khi con chưa ra đời, tại nước nhà đã xảy ra một sự kiện mà chắc chắn tất cả mọi người Việt Nam dù lớn hay nhỏ, đều biết đến và không thể quên được. Đó là sự bỏ nước ra đi của hàng triệu người Việt Nam. Trong đó có ba và mẹ cũng đã rời bỏ quê hương, rời bỏ những người thân yêu để đến một đất nước xa lạ vì không muốn sống dưới một chế độ vô lương tâm, vì nghĩ đến tương lai của mình và con cháu, và vì muốn tìm một nơi có cuộc sống tự do.

Ba mẹ phải chịu bao nhiêu gian khổ mới có thể lập nên một cuộc sống thành công. Do đó, con không bao giờ thiếu thốn một cái gì và có thể sống ở một nơi có tự do và đầy đủ điều kiện. Nên sau này cuộc sống của con sẽ đỡ hơn. Ba mẹ lại luôn nhắc nhở con về nguồn gốc, phong tục, tiếng nói của người Việt Nam mình nên con lại hiểu và biết thêm một ngôn ngữ và văn hóa nữa mà những người bản xứ không có được. Từ đó con có niềm tự hào của một người nói được hai thứ tiếng và tự hào là con cháu của một đất nước mà đã sanh ra nhiều vị anh hùng đứng lên chống ngoại xâm.

Con cảm thấy may mắn vô cùng vì đã có một cuộc sống mà nhiều người chỉ có thể mơ đến. Công lao của ba mẹ con sẽ biết ơn suốt đời.

Trần Thảo Chi
Tháng 4 Năm 2006